

Треба одмах напоменути да ја себе убрајам у присталице Путина. Ипак, са садашњим политичким руководством, и интелектуалним нивоом наших лидера, свака кампања консолидације окончава се празним речима, јер су апсолутно очигледне, у време владања Путина и Медведева, те границе, које ове политичке личности не могу да превазиђу због структуре и организације њихове свести и подсвести.

При свему томе, у нашој историји, много тога веома зависи од улоге лидера. По мом схватању, Путин је у потпуности исцрпео сав свој позитивни потенцијал. Он јесте спасао земљу од разарања – то је његова велика, превелика заслуга, која ће остати у историји. Али, даље он не може ићи, он није способан, он досегао своје унутрашње лимите. И тамо где је потребно стварање новог нивоа социјалног система, новог нивоа историјске свести, консолидације друштва, генерализујућих стратегија – овде Путин уопште није компетентан. Његово окружење – утолико више. Он се узда у људе који су способни да изађу на крај искључиво са тактичким задацима.

Са Путином и његовом екипом, која је одговорна за идеолошко-стратешке и политичке аспекте, сваки подухват консолидације руског друштва, translације патриотске идеје, окончава се бесмисленим пљескањем у дланове. То су људи краткорочни и цинични. Они могу прагматично спровести некакву кампању, али све њихове идеје висе у ваздуху, пошто се њима баве људи који су просто-напросто неозбиљни. Они јесу ефикасни, оперативни, способни да изузетно брзо реагују, али, понављам, апсолутно су неозбиљни.

Са Путином и његовом екипом, која је одговорна за идеолошко-стратешке и политичке аспекте, сваки подухват консолидације руског друштва, translације патриотске идеје, окончава се бесмисленим пљескањем у дланове.

Плитки, некомпетентни, и у целини неуки, они не могу да предложе никакве дугорочније стратешке пројекте (као на пример, повећање нивоа патриотске самосвести или стварање некакве националне стратегије). Једноставно, они за то нису биолошки подешени. Немирни и хитри, спремни да се врло оперативно одазову на све, они су ипак, сасвим површни и празни.

И то што се Путин ослања на такве кадрове, говори о томе да он сâм лоше схвата озбиљност тих задатака, да их није свестан, да их не рефлектује историјски, да апсолутно не узима у обзир такве метафизичке аспекте руске државности. Доживљава себе као менаџера, техничара, а техничар-менаџер једноставно не може да изађе на крај са идеологијом консолидације друштва.

Путин је ефикасан, ти људи у које се он узда такође су у пракси довољно ефикасни, али само током кратких циклуса. Зато ће његов повратак 2012. године, бити суштински ефемеран, апсолутно не такав, како од њега очекују широки слојеви становништва. Он ће се, наравно, вратити, али наде везане за његову филозофску, историјску и културну еволуцију боље је уопште не гајити. У супротном, сви ћемо бити разочарани.

Боље је погледати истини у очи – да, имали смо сјајног лидера који је спасио земљу у критичном периоду, спречивши њен распад. Може се чак рећи – да, он је са гледишта отаџбинске историје велики човек. Ипак, он је дошао до свог ћорсокака и даље неће поћи. Нити он сâм има широк историјски хоризонт, нити, тим пре, његова околина – у суштини, ситни технолози. Путин није способан да реализује никакав стратешки пројекат. То је врло жалосно, али је чињеница.

Путин је ефикасан, ти људи у које се он узда такође су у пракси довољно ефикасни, али само током кратких циклуса.

Што се тиче Медведева, то је уопште некакав неспоразум, елемент путиновске игре. Од њега не треба очекивати никакву мобилизацију, мада је добро што он није деструктиван, јер ништа не доводи до краја. Његове идеје су деструктивне, рушилачке, глупе, и ако би он покушао да их реализује озбиљно, како треба, то би довело до брзе катастрофе. Богу

Путинова слепа улица

Пише: Александар Дугин
уторак, 28 јун 2011 16:01

хвала што сви подухвати Медведева нису доведени до икакве реализације. Краће говорећи, за годину-две, презиме Медведев нећемо асоцирати ни са чим. Ма, нек' иде с милим Богом...

У таквим условима, када Путин није кадар да превлада одређену историјску границу, ни о каквој патриотској идеји, по мом мишљењу, не вреди говорити. Друштво се сада глобализује, постаје све више и више умрежено. Одвија се атомизација самосвести – баш у духу модернизације-вестернизације. Према томе, традиционалне вредности се руше, вредности државе

је у таквим условима изузетно тешко бранити, пошто то иде насупрот глобалним тенденцијама, повећавању степена космополитизма, убрзаном генерисању „отворених друштава“. Зарад наступања против тих тенденција, и стварања особеног колективног, националног и патриотског идентитета, Путину очигледно недостаје и воље, и памети.

Он се неће због страха одлучити да се нађе у положају Лукашенка, Ахмадинејада или Чавеса. Њему очигледно не импонује улога таквог, као што су они, лидера. И он ће почети да балансира између захтева које постављају западни стандарди у погледу друштва, и тежње да овлаш „замрзне“ Русију, спречи или одложи њен распад, и убрзано рашчлањивање друштва.

Ето, то су путиновске границе. С једне стране, не прихвата ситуацију која води ка крају Русије. С друге стране, апсолутно нема тих црта или особина – вољних, интелектуалних, историјских, филозофских, можда чак и религиозних – које су неопходне да би заиста предложио озбиљан и аргументован, национални, метафизички пројекат патриотизма.

Он се неће због страха одлучити да се нађе у положају Лукашенка, Ахмадинејада или Чавеса.

Зато смо, изгледа, осуђени да имамо посла наредних година са симулакрумима, псеудопроектима, краткорочним и противречним по својој суштини, PR кампањама. Али, сваки пут када ствар буде долазила до претње коначног распада земље, Путин ће предузимати оправдане и конкретне политичке кораке зарад спасавања суверенитета.

Какав је ресурс таквог баланса изазова и одговора, колико ће се то још продужити? Сматрам да ми још имамо некакву историјску резерву. Засад, наше технолошко, војно заостајање неће постати толико неповратно и фатално, да би Америка у разговору са нама, прешла на нов модел односа.

Када она постави свој систем пуне безбедности за случај могућег узвратног удара, када систем ПРО, јасно усмерен на отклањање претње са наше стране, буде организован у Европи и на Блиском истоку, ми ћемо, сматрам, постати сведоци оштре промене тона у односу на Путина. И биће предочени ултиматуми боливијског или авганистанско-ирачког типа. Остаје да се надамо да ће Америка колабирати прва.

Да би се упутио директан изазов, да би се створио заиста непротивречан национални модел, покренуо пројекат консолидације руског друштва (под окриљем очувања властитог цивилизацијског идентитета), неопходно је да се наруши низ табуа, који су за Путина свети, прећи ту границу коју он није способан да пређе.

Нама ће остати године током којих ће наше стратешко-технолошко заостајање још дозвољавати да некако састављамо крај с крајем, без одлучног избора, нити ка коначном распаду, нити ка истицању алтернативног модела. То је тих десет година, можда нешто мање – то што нам је остало од потенцијала још совјетске етапе, последње године совјетског наслеђа. Путин је, генерално, на тих десет година и усмерен – на два председничка мандата. На крају тог периода, доћи ћемо до закономерног колапса руске историје, руске идеје. То је неизбежно, ако се продуже садашње тенденције.

Путинова слепа улица

Пише: Александар Дугин
уторак, 28 јун 2011 16:01

Полазећи од тога, ја и јесам присталица Владимира Путина, и од сада стараћу се да уложим максимум напора ради усавршавања модела унутарполитичког руковођења државом и организације њеног политичког простора.

Извор: <http://www.evrazia.org./article/1687>

Превео са руског – Небојша Вуковић